

DESIRE®

A romantic scene between a man and a woman. The woman, with her hair in a bun, wears a white off-the-shoulder top and is looking towards the man. The man is shirtless, muscular, and has his hand on the woman's neck. They are standing in front of a wooden structure, with a sunset or sunrise in the background over a forested hill.

Fiona Brandová
Umíněná
snoubenka

FIONA BRANDOVÁ

UMÍNĚNÁ SNOUBENKA

PŘEKLAD

JANA VÍTOVÁ

Milá čtenářko,

Věřím, že nikdo z nás si nedělá iluze, že by snad bohatství či sláva mohly člověku usnadnit život po milostné stránce, nebo ho dokonce uchránit před různými karamboly a trápením. V tomto je láska naprostý demokrat. Zasáhne a potrápí bohatou dědičku, která nemůže odolat venkovskému drsňákovi (přečtěte si v povídce V drsňákově náruči). Stejně tak láska překoná všechny spletitosti ekonomických vazeb a škod napáchaných v minulosti Sienniným otcem a znovu obnoví city mezi bývalými snoubenci v romanci Umíněná snoubenka. No a trápení s láskou neujdou ani celebrity, však to znáte, bulvární plátky jsou toho plné a povídka Nástrahy Hollywoodu Vás přenese za charismatickým režisérem Anthonym, který chce nejen zachránit své manželství, ale touží po tom, aby se jeho žena do něho opět zamilovala.

Přeju Vám spoustu čtenářských zážitků.

S láskou

Váš Harlequin

Fiona Brandová

UMÍNĚNÁ SNOUBENKA



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Breathless Bride

První vydání:
Harlequin Books, 2012

Překlad:
Jana Vítová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2012 by Fiona Gillibrand
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Umíněná snoubenka: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2966-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2967-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2968-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Constantin Atraeus přejížděl ostrým pohledem smuteční hosty na pohřbu Roberta Ambrosiho. Netrpělivě hledal... a našel.

S dlouhými světlými vlasy a tmavýma očima, s dokonalými křivkami těla a nákladnou elegancí se tu Robertova dcera Sienna vyjíkala jako exotický pták mezi vránami.

Constantin zařal zuby při pohledu na výmluvné stopy slz na její tváři a snažil se setřást nechtěný nával soucitu. A vzpomínek. Přestože Sienna vypadala tak nevinně, nesměl zapomínat, že jeho bývalá snoubenka je novou generální ředitelkou upadajícího perlového impéria její rodiny. Byla především Ambrosiová. Ambrosiové odvozovali svůj původ od kdysi velice bohaté rodiny a byly pro ně příznačné dvě věci: zářivě krásný vzhled a přímočará cesta za tím, co chtěli.

V tomto případě za tím, co chtěl on.

„Řekni mi, že po ní nejdeš.“

Constantinův bratr Lucas, stále ještě nevyspalý po dlouhém letu z Říma do Sydney, vystoupil z audiny, ve které Constantin vyzdvihl oba bratry na letišti.

Na dvoudenní schůzování v jejich kanceláři v Sydney se Lucas oblékl formálně, i když už dávno odložil sako a kravatu. Zane, který už chvíli stál vedle vozu,

měl na sobě černé džínsy a černou košili a v tmavých brýlích vypadal ještě víc nepřístupně.

Lucasova přezíravá krása dráždila média do té míry, že ho nemilosrdně pronásledovala. Zane byl technicky jejich nevlastní bratr. Jako teenager vyrůstal na ulici, než se ho ujal jejich otec. Teď vypadal především nebezpečně. Constantin nepochyboval, že kdyby bylo třeba ochránit rodinný majetek, oba bratři by se bili jako lvi.

Constantin se vsoukal do saka přehozeného přes opěradlo sedadla a sledoval Siennu, jak přijímá kondolence. Jeho podráždění vzrostlo s přílivem citu, který neměl nic společného s hněvem.

Zachmuřeně si uvědomil, že mu úsudek zatemnila fyzická přitažlivost, když odešel z ústředí Atraeus Group na ostrově Medinos a nechal jednat za sebe právníka.

Ale ne, tím to nebylo. Před dvěma roky se Constantin naučil oddělovat sexuální touhu od byznysu. Už nebyl zoufalý.

Jestliže s ním tentokrát Sienna Ambrosiová bude spát, pak se to stane za jeho podmínek, ne jejich.

„Nepřijel jsem, abych položil květiny na Robertův hrob.“

„Nebo jí dovolil truchlit. Nemůžeš počkat do zítřka?“ Lucas vklouzl do saka a práskl dvířky vozu.

Při bratrově neurvalém gestu sebou Constantin trhl. Lucas nebyl dost starý, aby si pamatoval někdejší zlé časy, kdy Atraeusovi byli tak chudí, že si nemohli dovolit auto, ale Constantin to měl stále v paměti. Otcův objev bohatého zlatého dolu na ostrově Medinos ve Středozemním moři nezahladil jeho vzpomínky z dětství. Nikdy nezapomene, jaké bylo nemít nic. „Pokud jde o Ambrosiovy, zítra by bylo pozdě.“ V hlase mu zazněla rezignace, jak sledoval

reportéry slétající se jako supi na hostinu. „Navíc to vypadá, že věc se už dostala ven. Vhodná doba nebo ne, chci mít jasno.“

A dostat zpátky peníze, které Roberto Ambrosi podvodně vylákal z jejich umírajícího otce v době, kdy Constantin byl v zahraničí.

Ani pohřeb mu nemůže zabránit, aby se dopátral pravdy o podvodu, o kterém se dověděl teprve před týdnem. Celé dny mu nikdo nebral telefon a rezidence Ambrosiových byla zjevně opuštěná, takže mu došla trpělivost a nemínil už postupovat v té záležitosti diskrétně.

Lucas srovnal krok s Constantinem, který se vydal směrem k rozcházejícím se smutečním hostům. Constantin si povšiml, že Lucas upřel pozornost na Carlu, mladší dceru Ambrosiových.

„Jsi si jistý, že Sienna je v tom zapletená?“

Constantin se ani nenamáhal projevit pochybnost.

Jaká byla pravděpodobnost, že by o posledním Robertově podfuku nevěděla žena, která před dvěma roky souhlasila, že si ho vezme, přestože jí bylo známo, že její otec ušil na jeho otce pořádnou boudu? „Ví to.“

„Přece víš, jaký byl Roberto...“

„Neštítil se využít umírajícího člověka.“

Constantin se ohlédl po dvou bodygardech, kteří je doprovázeli v dalším autě. Nestál o ochranku, ale jako generální ředitel mnohamiliardové společnosti musel čelit občasným hrozbám.

Jak se blížili k hrobu, Constantin zaznamenal, že tu nejsou žádní mužští členové rodiny. Bohatá a mocná rodina Ambrosiových, která zaměstnávala jeho dědečka jako zahradníka, teď sestávala jen z Margarety, Robertovy vdovy, a dvou dcer, Sienny a Carly a pár postarších tet a vzdálených sestřenic.

Ve chvíli, kdy se zastavil u navršeného hrobu, těžký mrak zakryl polední slunce a Sienniny tmavé oči se konečně spojily s jeho. Na zlomek vteřiny v nich vyšlehlo něco blízkého radosti, jako by zapomněla, že před dvěma roky, kdy měla na výběr, zvolila peníze a ne jeho.

Pocítil to jako úder do hrudi, ozval se v něm nechtěný cit, a místo aby odvrátil zrak, nechal se polapit tím okamžikem...

Vzápětí vlhký poryv větru zvedl spadané listí. Sienna shrnula medový vodopád vlasů za ucho, tu pohádkovou záři, která ho kdysi očarovala a polapila do svých sítí, a během té chvíle náhle minulost zmizela a její místo zaujala nedůvěra.

Oba se vrátili na známou půdu.

Constantin z ní spustil oči a pohlédl na čerstvou prst, pokrytou spoustou květin. Připomněl si, proč je tady.

Roberto Ambrosi byl lhář, zloděj a podvodník, ale jedno mu Constantin musel přiznat: věděl, kdy odejít.

Sienna však neměla kam uniknout.

Sienně se rozbušilo srdce, když k ní Constantin přistoupil. Vyčerpaná smutkem a snahou zahnat úlevu nad tím, že už nemusí bojovat s otcovou hráčskou závislostí, dovolila si na chvíli pozapomenout na pochmurné ovzduší hřbitova.

Vždycky se ze všech sil snažila myslet pozitivně, ale i na ni byl tentokrát její sen příliš neuchopitelný: návrat do minulosti, kdy láska byla nade všechno, kdy nemusela myslet na komplikovanou skutečnost obchodu a rodinných závazků. A jeden čas věřila, že ji čeká budoucnost, po které s takovou horoucností toužila a která ji dosud pronásledovala – Constantin.

Jeho přítomnost ji náhle vrátila do reality.

„Co tu děláš?“ zeptala se úsečně. Od toho trapného debaklu před dvěma roky jejich dvě rodiny zachovávaly ledový odstup. Constantin byl ten poslední, koho by čekala na pohřbu otce, a ten nejméně vítaný.

Constantin jí sevřel ruku v dlani. Ten teplý, trochu drsný dotyk vyslal horkou vlnu do celého jejího těla. Ostře se nadechla a závan kolínské, který ji před pár vteřinami zanesl do minulosti, jí sevřel žaludek.

Constantin byl bezesporu oslnující. Kdysi ji okouzlil tak, že porušila své základní pravidlo a dala přednost citu před rozumem. Osudová chyba.

Constantin byl prostě mimo její ligu. Byl příliš bohatý, příliš mocný a jak zjistila ke své škodě, bezvýhradně soustředěný na ochranu rodinného impéria.

Hořce si připomněla, že bulvární tisk měl pravdu. Nemilosrdný v obchodu i v posteli. Generální ředitel Atraeus Group představoval skvělý úlovek. Ale se svatbou nemohla žádná žena počítat.

Naklonil se k ní tak blízko, že se jí téměř dotkl hladce oholenou tvář. Jeden vzrušující okamžik si myslela, že ji chce políbit, ale odtažitost v jeho výrazu tu myšlenku vzápětí zahнала.

„Musíme si promluvit.“ Jeho hlas byl hluboký a odměřený, kosmopolitní přízvuk odhaloval nejen původ ve Středozemí, ale i vzdělání ve Spojených státech. „Pět minut. Na parkovišti.“ Sienna mu vytrhla prsty a ustoupila o krok.

Setkat se s mužem, který ji jeden týden požádal o ruku a následující ji odvrhl, protože věřil, že je vypočítavá zlatokopka? Nikdy!

„Není o čem mluvit.“

„Pět minut. Buď tam.“

Se staženým žaludkem zírala na jeho záda, jak se vzdaluje mezi mramorovými náhrobky.

Zaznamenala, jak se k němu z obou stran přidali Lucas a Zane, jeho bratři. Dva muži z ochranky zadržovali zvědavce a reportéry, kteří nikdy nenechávali Atraeusovy na pokoji.

Přítomnost obou bratrů a strážců zdůraznila obrovskou propast mezi jejím a jeho životem.

Ucítila lehký dotyk na své paži. Sestra Carla. Silou vůle setřásla šok z Constantinovy přítomnosti a své znepokojující reakce. V posledních dnech žila jen otcovou náhlou smrtí a finančním chaosem, který ji následoval. Přesto všechno stačil jediný kratičký pohled do Constantinových očí, aby zapomněla, kde je a proč.

Carla se zamračila. „Jsi bílá jako stěna. Jsi v pořádku?“

„Ale ano.“ Zoufale toužila získat zpět rovnováhu. Zalovila v kabelce, vytáhla pudřenku a zkontrolovala make-up. Slzy a vlhké horko beze stopy smazaly její lehké nalíčení zrána. Vlasy měla rozčuchané a oči zarudlé, byl to naprostý opak jejího obvyklého dokonale upraveného vzhledu.

Carla představovala mnohem víc středozevní typ se svými lesklými černými vlasy a podivuhodnými světle modrými očima, které tak mnohé fascinovaly. Nyní sledovala Atraeusovy bratry se zvláštním výrazem v očích. „Co tady chtějí? Prosím, neříkej, že s Constantinem zase chodíš.“

Sienna prudce zaklapla pudřenku a hodila ji do kabelky. „Nejsem blázen.“

Byla jen zmatená.

„Tak co chtěli?“

Carlina úsečná otázka byla ozvěnou jejích myšlenek, nemohla si však dovolit luxus hněvu nebo dokonce výbuchu. Kvůli rodině a jejich firmě se musela ovládat, i když se cítila sebevíc vykořisťovaná. „Nic.“

Na mysl jí přišel Constantinův požadavek. Další poryv větru, tentokrát spojený s deštěm, probudil ochromený mozek. Náhle se vynořila odpověď, při které se jí udělalo mdlo.

Zatraceně, musí přemýšlet, a to rychle.

Poslední tři dny strávila dlouhé hodiny nad otcovými soukromými papíry a finančními záznamy. Narazila na několik záhadně velkých vkladů, které nesouhlasily s žádnými obchodními transakcemi. Peníze přišly na účet během dvou měsíců. Obrovské částky. Měly evidentně postavit na nohy upadající finance jejich podniku Ambrosi Pearls a vyrovnat otcovy dluhy z hazardu, neměla však ponětí o jejich zdroji. Nejprve si myslela, že peníze musí být výhry, ale stejná výše částek ji mátlá. Roberto Ambrosi v minulosti vyhrál značné sumy, ale ty se výrazně lišily.

A teď s ní chtěl Constantin naléhavě mluvit.

Aby potlačila v hlavě závěr, ke kterému dospěla, a zároveň odvedla pozornost Carly od Atraeusových bratrů, rozhlédla se pátravě po matce. „Máma potřebuje pomoc.“

Carla také zahlédla reportéra hovořícího s Margaretou Ambrosiovou, vyčerpanou a dosud trochu nejistou po sedativech, které jí lékař předepsal. „Djdu pro ni. Stejně bychom měly jít. Teta Octavia nás čekala na oběd už před deseti minutami.“

Od chvíle, kdy před čtyřmi dny otec zkolaboval a zemřel na infarkt, si Sienna připadala jako na horské dráze. Nic však nedokázalo změnit skutečnost. Nenávratně zmizely slavné dny Ambrosi Pearls, kdy dědeček přesunul firmu z ostrova Medinos ohroženého za druhé světové války do Sydney. Musela posilovat důvěru v jejich obchodní solidnost zdáním bohatství a stability, přestože ve skutečnosti operovali se

značně omezeným rozpočtem. Naštěstí měl otec malou pojistku, která pokryla pohřební výdaje, a matčino chatrné zdraví se stalo omluvou pro skromné rozloučení v kruhu rodiny a nejbližších přátel.

Přivřela oči. „Řekni Octavii, že oběd nestihnu. Uvidíme se později doma.“

Až se zbaví Constantina.

Constantin zamračeně pohlédl na olověné nebe a odemkl vůz, aby v něm počkal na Siennu. Zane na zadním sedadle zkřížil paže a chladně pozoroval reportéry, jak se snaží dostat dál přes Constantinovu ochranku. „Je jasné, že tě má pořád ráda.“

Constantin potlačil podráždění. Čtyřiadvacetiletý Zane byl mladší než on, ale někdy se rozdíl šesti let zdál mnohem větší. „Tohle je obchod.“

Na sedadlo vedle něj vklouzl Lucas. „Měl jsi možnost s Robertem promluvit o půjčce?“

Slova – *než zemřel* – visela ve vzduchu.

Constantin si povolil kravatu. „Proč myslíš, že dostal infarkt?“

Roberto měl srdeční potíže už nějakou dobu. Mís- to aby přišel do Constantinova domu na schůzku, o kterou sám požádal, usedl u hráčského stolu. Když se neobjevil, Constantinovi se podařilo zjistit, že šel do kasina, kde se zoufale snažil vyhrát peníze, které potřeboval.

Constantin pro něj poslal svého asistenta Tomase, protože nechtěl v kasinu vzbudit pozornost. Tomas na místě zjistil, že po značné výhře se staršímu muži udělalo nevolno. Tomas zavolal sanitku, ale po chvíli se Roberto chytil za hrud a svalil se jako kámen.

Constantin málem sám dostal infarkt, když se o tom dozvěděl. Na rozdíl od zpráv v bulváru, že je bezohledný a bezcitný, byl rád, že bude moct

s Robertem situaci probrat. Ostatně nešlo jen o něho. Musel brát v úvahu svou rodinu a obchod a Roberto Ambrosi jeho otce podvedl.

Lucas se tvářil zamyšleně. „Ví Sienna, že ses měl s jejím otcem sejit?“

„Ještě ne.“

„Ale řekneš jí to.“

„Jistě.“ Constantin si sundal kravatu, která mu na jednu připadala jako oprátka, a trhnutím rozepnul horní dva knoflíčky košile.

Chtěl získat Sienninu pozornost, proto řešil problém ihned.

Mohl si být jistý, že po tom, co jí prakticky zabil tátu, mu Sienna svou pozornost neupře.

Zahřmělo a Sienna se rozběhla k svému autu pro deštník, který odložila na zadní sedadlo.

Na parkovišti se otevřely dveře dodávky. Na sálající asfalt přímo před ní vystoupil reportér a pozdvihl kameru. Paže jí automaticky vyletěla vzhůru.

Už tu byl ale další reportér. Sienna se otočila na patě, teď jí bylo jedno, že zmokne. Zároveň však zahlédla další vůz s novináři, jak vjíždí na parkoviště.

Tohle nebyli ti zdvořilí zástupci médií, kteří se dostavili na začátku pohřbu. Tihle lidé byli bezohlední a šli zřejmě po Constantinovi v naději, že oživí starý skandál.

Nevěřila svým očím, když se nad otcovým hrobem setkala s Constantinovým pohledem, a ten pocit teď zesílil. Jak se opovažuje přijít na pohřeb? Chce je snad všechny vystavit dalšímu mediálnímu cirkusu?

S ohlušujícím zaburácením se spustil liják a Sienna byla ve chvíli promočená. Křečovitě sevřela kabelku a dala se do běhu. Než zahnula kolem malého stromořadí, přetínajícího parkoviště, ohlédla se přes

rameno a s úlevou zjistila, že déšť novináře zahnal, alespoň prozatím. Vzápětí narazila na pevnou mužskou hrud. Constantin.

Tvrdé, svalnaté tělo se propalovalo přes mokré hedvábí jejích šatů, zatímco se rukama zachytila jeho širokých ramen.

Trhl hlavou k nedalekému vysokému dubu. „Támhle. Na druhé straně parkoviště jsou další reportéři.“

Podepřel ji rukou v pase. Sienna se snažila ovládnout lehké zachvění a srdce jí poskočilo při myšlence, že Constantin jí přišel na pomoc. „Děkuju.“

Oceňovala jeho ochranu, přesto jí celá věc nebyla příjemná.

Dovedl ji pod korunu rozložitého dubu. Hustá klenba listů zadržovala nejhorší příval deště, drobné kapky jí ale dál smáčely vlasy a šaty.

Našla v kabelce papírový kapesník a otřela si obličej. Nesnažila se opravit make-up, stejně už asi žádný na tváři nezbyl.

Po chvíli déšť ustal a mokrým listovým pronikl tenký paprsek světla, který ozářil parkoviště a nedaleký hřbitov. Bez varování ji začal pálit nos a po tváři se jí rozeběhly slzy. Poslepu znovu sáhla po kapesníku.

„Vezmi si tohle.“

V ruce se jí ocitl velký čtverec bílého batistu. Potáhla a zdusila vzlyk.

Vzápětí zjistila, že se tiskne ke Constantinově hrudi, s hlavou zabořenou do jeho ramene. Postupně se uvolnila a našla v tom spočinutí útěchu.

V posledních těžkých dnech plakala, jen když byla sama, obvykle v noci v soukromí svého pokoje, aby nerozrušila matku. Většinou se jí dařilo potlačit žal, protože byla tak zaměstnaná, ale občas se neuměla přemoci.

Teď se zdálo, že nedokáže slzy zastavit. Zůstávala v jeho náruči a vnímala, jak ji v uklidňujícím rytmu masíruje mezi lopatkami a teplo proudící z jeho těla zdolává vlhký chlad. Vyčerpaná zármutkem byla vděčná za útěšnou sílu jeho pevného objetí.

Pak si uvědomila, že už neprší, že bude muset opustit jeho náruč, ale prozatím byla příliš vysílená, než aby se pohnula.

Zaslechla u ucha Constantinův hlas. „Musíme jít. Tady se nedá mluvit.“

Trochu se oddálila a všimla si, že někdy během objetí se Constantin napůl vzrušil. Zaplavily ji vzpomínky, některé výrazně erotické, jiné bolestné a palčivě ponižující.

Tohle už nechtěla prožívat.

S hořící tváří se vytrhla z jeho sevření tak prudce, až jí odlétla kabelka. Shrnula si z obličejě vlasy a shýbla se, aby sebrala věci, které se vysypaly na zem – lesk na rty, pudřenku, klíče od auta.

Klíče. Ano, musí odjet. A jestli si chce Constantin promluvit, tak někdy jindy. Rozhodně tu nezůstane, aby se dočkala stejného pokoření od médií jako před dvěma roky.

„No tak, Sienna...“

Zachytila náznak něhy v jeho očích? V jeho hlase? Ne, to určitě ne.

Když se Constantin sklonil, aby jí pomohl věci sebrat, rychle je shrábla do kabelky. Začalo znovu pršet, ale už na tom nezáleželo, byla stejně promočená. Mokrý vlasy jí spadaly do tváře, šaty se přilepily k tělu a v botách měla kaluže.

Constantin nedopadl líp. Bílá košile zprůhledněla, takže prosvítala opálená kůže.

Násilím odtrhla zrak od toho fascinujícího pohledu. Spěšně se narovнала. Teď v žádném případě

nemůže mluvit. Jeho průsvitná košile jí připomněla vlastní šaty. Byly černé, takže nemohly tolik odhalovat jako mokrá bílá látka, ale hedvábí bylo hedvábí a bylo tenké. „Ten rozhovor musíme odložit. Jak vidíš, jsem mokrá.“

Otočila se na podpatku a rozhlížela se, kudy uniknout, aby se nestřetla s mikrofony a kamerami.

Chytil ji kolem pasu a přitáhl k rozpálenému tělu. „Čtyři dny jsi mi nebrala telefon,“ zavrčel jí do ucha, „a jestli si teď myslíš, že budu ještě vteřinu čekat, tak to se moc mýlíš.“

DRUHÁ KAPITOLA

Siennu rozzuřila intimita jeho sevření i nával nechtěných pocitů a začala mu páčít prsty.

„Pusť mě!“

„Ne.“ Sklouzl pohledem vedle ní.

Sienna zachytila jakýsi pohyb a zaslechla prásknutí dveří auta.

Constantin polohlasně zaklel. Příval deště už odezněl a média se opět začala rojit.

Otočil ji v náruči k sobě. „Tohle jsem nechtěl, ale zasloužíš si, co teď přijde.“

Zvedla prudce hlavu a narazila na jeho bradu tak, že jí hlavou projela ostrá bolest. To ji rozzuřilo ještě víc. „Jako posledně? To je úžasné, Constantine. Jako bych byla nějaký zločinec jen proto, že mi záleží na mojí rodině –“

V jeho očích blesklo něco mnohem nebezpečnějšího než hrozba konfrontace s médii. „Takhle to vysvětluješ? Zajímavé pojetí.“

Jeho odměřený tón ji pálil víc než pronikavý žár, který se jí rozlil v těle, nebo sžíravý pocit viny, který ji poslední dva roky pronásledoval. Totiž že za jejich rozchod mohla možná ona sama, že nešlo jen o rychlý únik bohatého muže, který dostal strach ze závazku. Možná se provinila tím, že mu neprozradila, v jakém rozkladu a dluzích její rodina je.

Zvedla bradu. „Co jsem kdy udělala, abych ti opravdu ublížila, Constantine?“

Ústa mu zkřivilo neradostné pobavení. „Jestli čekáš nějaké prohlášení, tak to si počkáš.“

„Jako bych to nevěděla.“ Opřela se dlaněmi o jeho hrud' a zatlačila.

Zamumlal něco ostrého v rodném dialektu. „Ne-hýbej se!“

Medinoský jazyk, italský dialekt s řeckým a arabským vlivem, zahučený tím hlubokým sametovým hlasem ji rozechvěl. Ach ne! Proč na ni musí tak působit?

Rozzlobilo ji, že ji jeho tón může rozrušit, a snažila se dál ho rukama odtlačit a zachovat mezi nimi alespoň několik centimetrů.

I když to bylo velice nepravděpodobné, možná si tisk vyloží jejich malý zápas tak, že ji Constantin utěšuje, ne jako nedůstojnou rvačku. „Kdo zavolal novináře?“ zpražila ho pohledem. „Ty?“

Krátce se zasmál. „*Cara*, já platím lidem za to, aby je ke mně nepustili.“

Chtěla zapudit další z nežádoucích z horkých reakcí. „Neříkej mi –“

„Jak? Miláčku? Drahá? Lásko?“

Uchopil ji dlouhými štíhlými prsty za bradu a uvěznil ji. Sklonil se k ní tak blízko, že kdo je pozoroval, musel předpokládat, že jde o intimní objetí a že se ji chystá políbit.

Projela jí hořkosladká bolest. Viděla křišťálově jasnou hloubku jeho očí, drobounké kapičky vody na dlouhých černých řasách, rudou skvrnu na bradě, do které ho hlavou udeřila, a náhle se ocitla zpátky v době před dvěma lety, kdy se poprvé setkali.

Tehdy bylo zataženo jako dnes a pršelo. Deštník jí bránil v pohledu dopředu, když se rozeběhla z taxíku

ke dveřím restaurace, kde se srazili. Tehdy skončila na mokré chodníku. Černé šaty měla kratší, upjatější, takže malý sexy rozparek po straně se při tom roztrhl a deštník a jeden střevíc odlétly.

Constantin se omluvil a zeptal se, jestli si něco nezlomila. Upoutal ji jeho hluboký hlas, zatímco se sehnul a navlékl jí střevíček zpátky na nohu. Připadala si jako uprostřed pohádky s krásným princem. „Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděla.

Přestože si po jeho odchodu rozmarne řekla, že jí možná zlomil srdce.

Tlak Constantinových paží ji vrátil do přítomnosti. Po straně čelisti mu pulzoval sval a náhle jí došlo, že Constantin i přes svůj nepochopitelný hněv je stejně vzrušený jako ona.

„*Basta*,“ zavrčel. Dost.

Odtrhl se od měkké křivky Sienniných úst a potlačil opojnou žádost, kterou přes všechno úsilí nikdy nedokázal vymýtit. „Máš na sobě stejné šaty.“

„Nemám,“ odsekla, a dala mu tak najevo, že i ona se vrátila do minulosti. „To byly koktejly.“

„Mám z nich stejný pocit.“ Mokrá, hladká látka působila téměř stejně smyslně jako její kůže.

„Sundej ze mě ruce a nebudeš muset mít žádné pocity.“

Úsečný hlas byl mrazivý jako led, ale zadrhnutí v hrdle a pohled, který se vyhýbal jeho očím, prozrazovaly něco docela jiného.

Měl by ji nechat jít. Byla zjevně otřesená. Lucas měl pravdu – v den pohřbu jejího otce by měl projevit soucit. Constantin však nebyl ochotný dát jí sebemenší manévrovací prostor, byť si to vyžadovala obyčejná slušnost.

Před dvěma roky se Sienně Ambrosiové podařilo to, co žádné jiné ženě. Dokonale ho pobláznila

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Umíněná snoubenka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.